

З берете мене упору, —
Я таким з'явлюсь в комору.

А губитимете час, —
Я таким прийду до вас.

П е р ё ць

№ 12 РІК ВИДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1955

Остап ВИШНЯ

Розгляд винаходів і раціоналізаторських пропозицій нерідко розтягається на довгий строк. За цей час багато винаходів і раціоналізаторських пропозицій застіривають і їх впровадження у виробництво втрачає смисл.

Він сміло:
«Дозвольте взятися за діло,
Я продуктивність підніму!»
І раді всі були йому.

Переступив поріг він сміло:
«Дозвольте взятися за діло,
Я продуктивність підніму!»
І раді всі були йому.

Але начальство довго м'ялось,
Все сумнівалось та вагалось
І, щоб не трапилося чого,
У трест направило його.

Пройшов він в тресті сім чи вісім
Кваліфікованих комісій.
Там теж до висновку прийшли,
Що він достойний похвали,
І в главк направити рішили,
Щоб він набрів, як кажуть, сили.

...Коли минуло років сім,
Коли вже ясно стало всім,
Що він «підвищить ефективність»,
Що він «підніме продуктивність»,
Вернувшись винахід назад...
Ta хто йому такому рад?

Це, звісно, жарт.
Ta часом варто
Робити висновки і з жарту!

Текст П. ГЛАЗОВОГО

1
— Дррр!.. (пауза). Дрррр!.. (пауза)...

Це дзвонить телефон.

— О, господи! Знову! — це або говорить сама до себе, або думає заклопотана людина і бере телефонну трубку.

— Ну?

Потім заклопотана людина стріпует головою і поспішає сказати у ту саму трубку:

— Пробачте, не «ну?», а я вас слухаю!

Хтось про щось говорить телефоном заклопотані людині. Заклопотана людина слухає. Потім нервово кладе трубку на телефон.

— Показлися! — бурмоче заклопотана людина.

— Дррр!

— Ну? — вважши трубку, запитує знову та сама людина. — Пробачте, я вас слухаю!

— Ні, не перебили! Я сам перебив!

— Дррр!.. Дррр!.. Дррр!

2

Відповідальна людина, що працює в керівництві установі, приходить щодня на роботу, як ії належиться, о дев'ятій годині вранці...

Людина ця виконує відповідальну роботу, розробляє й вирішує справи, над якими слід і подумати, слід про ці справи прочитати чимало матеріалів, продивитися книжки, прикинути, порівняти, зважити, а потім уже вирішити.

Це людина розумової праці...

Ну, от, значить, рівно о дев'ятій годині ранку людина сіла за стіл...

Раптом:

— Дррр! — Телефон.

Відповівши на перший дзвоник, людина розгортає справи, читає...

— Дррр!

— Я вас слухаю!

Після п'ятнадцятого «дррр!» людина, беручи телефонну трубку, вже говорить не «я вас слухаю», а «ну?»; потім, скаменувши, поправляється: «пробачте, не «ну?», а я вас слухаю!»

Після сімдесят п'ятого «дррр!» людина довго-довго дивиться на телефон, потім, ніби щось пригадавши, говорить «ага!», бере телефонну трубку і каже:

— Ви мене слухаете!

Після сто одинадцятого «дррр!» відповідальна людина хватає в руки не трубку, а телефонний апарат, прикладає його до вуха й дивується:

— Дивись, поважала як трубка! I не-зручно Й якось до вуха прикладати!

Потім думає, думає, думає і раптом несамовито кричить:

— Галло! Та галло ж твоїй матері!

І падає в крісло.

Потім підводить з крісла, підходить до вікна, надворі весна, на зелено-кучерявій під вікном ліпі стрибають, весело цвіріньяючи, горобці.

Людина дивиться на горобців і ніяк не може пригадати, що воно таке, які то такі веселі пташки стрибають...

Потім таки пригадує, що горобці, ніякоже з того, як вона могла забути горобців, це її сердити і вона сердито говорить:

— Телефон б вам на липу повісити! Ви б так не стрибали, не цвірінькали!

3

А які такі справи, які питання розв'язувала відповідальна людина, не випускаючи з рук телефонної трубки цілісний білий робочий день?

Перші дзвонники, з дев'ятій, приблизно, до десятої години ранку, сильно дуже інтересую-

Д З В О Н А Р І

Мал. К. АРНІТА

валися, як себе почуваває відповідальна людина, як їй спалося, що їй снилося і т. ін.

Ранкові дзвонники намагалися всілякими та-кими «наводичними» фразами довести людину, що вони вже на роботі, що, мовляв, аж ніяк вони на роботу не запізнюються, а приходять вчасно, а деякі кидали, так, між іншим, що для них прийти на роботу за п'ятнадцять-двадцять хвилин до початку робочого дня — це не тільки звичка, а доконечність, яка ім дає не радість, а просто-таки дисциплінarnий восторг!

— Я їй дітей так виховую! — запевняв відповідальну людину один із ранкових дзвонників і при цьому схильовано запитував:

— А ваші дітки як? Подібують, що шкарлатина ходить! Берегти треба! Я їх у дитячий садочок ані-ні! Діти — вони діти! А ми батьки, так ми повинні бути-таки батьками!

Кинувши ще кілька таких афоризмів, дзвонарі виwerшав розмову:

— На все! Подзвонуйте!

...Частенько просять розв'язати такі складній принципові питання:

— У нас поруч дикторської кімнати живе родина з дітьми. Діти шумлять, заважають дикторам. Чи можна ту родину переселити до іншої кімнати?

— А вільна кімната є?

— Є! Звільнилася оче!

— Так навіщо ж ви запитуєте?

— Та, знаєте, вони, як-то кажуть...

Хе-хе-хе! На рибалці не були?

— А я рибалкою не захоплююсь!

— І я не захоплююсь! А дехто будить! Хе-хе-хе! На все!

...Турбує вас кандидат філологічних наук Іван Іванович Крапоказкомо!

— Уже захистили? Вітаю!

— Захистив, захистив! Тяжкувато було! Підняв же тему! Белінський за таку не брався!

— А цікаво, яку саме тему ви підняли?

— «Вплив дубових палиць на палітурки «Кобзаря» Т. Г. Шевченка видання 1871 року».

— Інтересна тема! Так що вас турбує?

— Як ви гадаєте, чи не краще нам слово «вій» писати не просто «вій», а після літери «ви» ставити апостола?

— Якого «апостола»?

— Та оту кому, що хвостом угору!

— Ага! Це не в моїй компетенції... Апостоли — це тема богословська!

— Пробачте!

— Привіт! Привіт!

— Хто це?

— Не відізвав! А на війні пам'ятаєш, ти на Ельбі, а я на Дунаї!

— Пам'ятаю! Є така Ельба, і Дунай є! Так що вас цікавить?

— В інструкції сказано, що культивувати міжряддя кукурудзи слід вздовж і впоперек. А колгосп «Зоря» спочатку прокультивував упоперек, а потім того вздовж. Чи ставити на бірю, чи ні?

— Став! Став! Став на бірю! — закричала відповідальна людина. — А потім і сам на бірю рою! Все!

4

Дзвонять, дзвонять і дзвонять...

Дзвонять злебільща толі, коли вони, оті самі дзвонари, можуть вирішити питання самостійно: для цього іх на роботу призначено, і права їм відповідні дано.

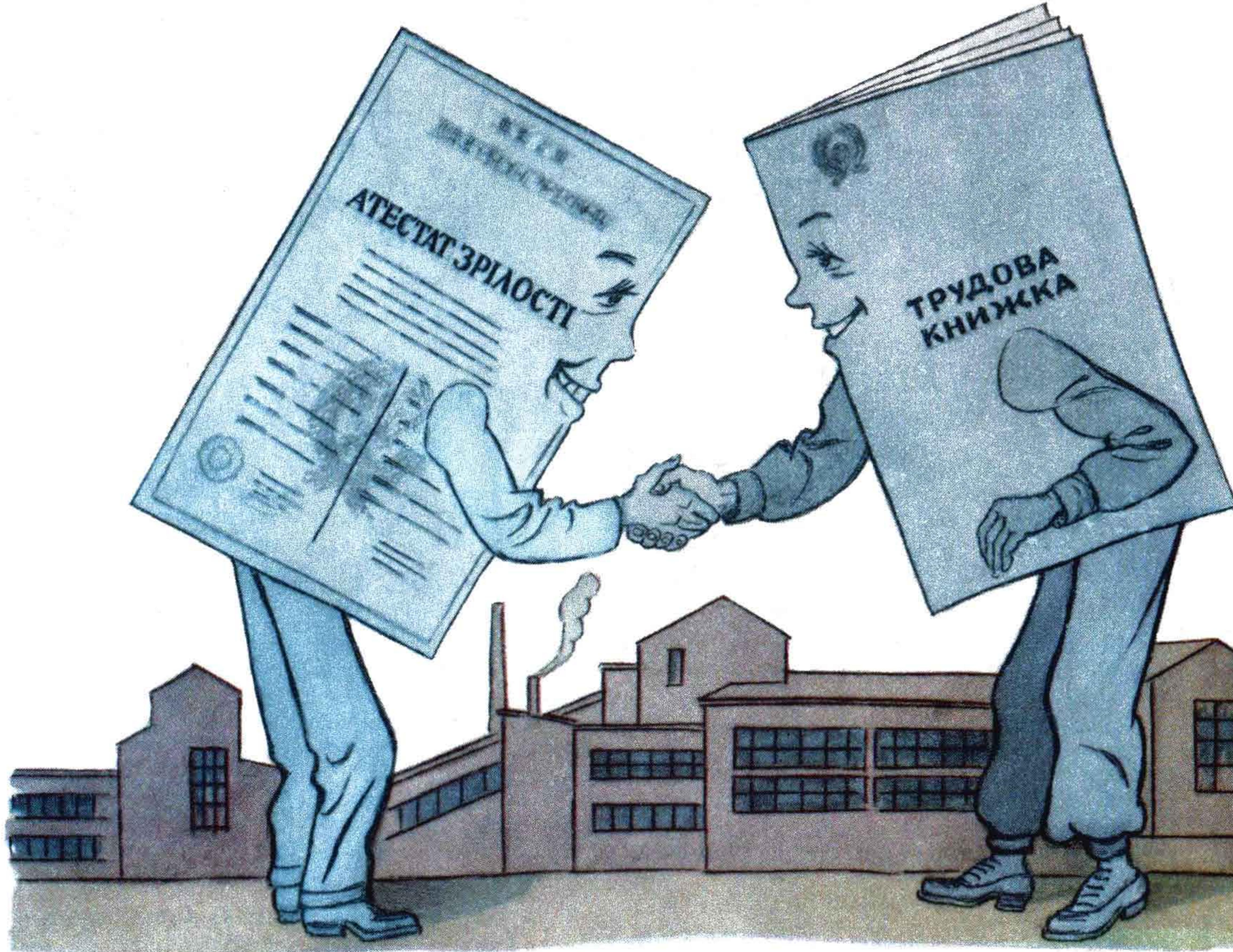
Ні, вони дзвонять, бо:

По-перше. Листування, папір тепер не

в моді, от замість паперів — телефон.

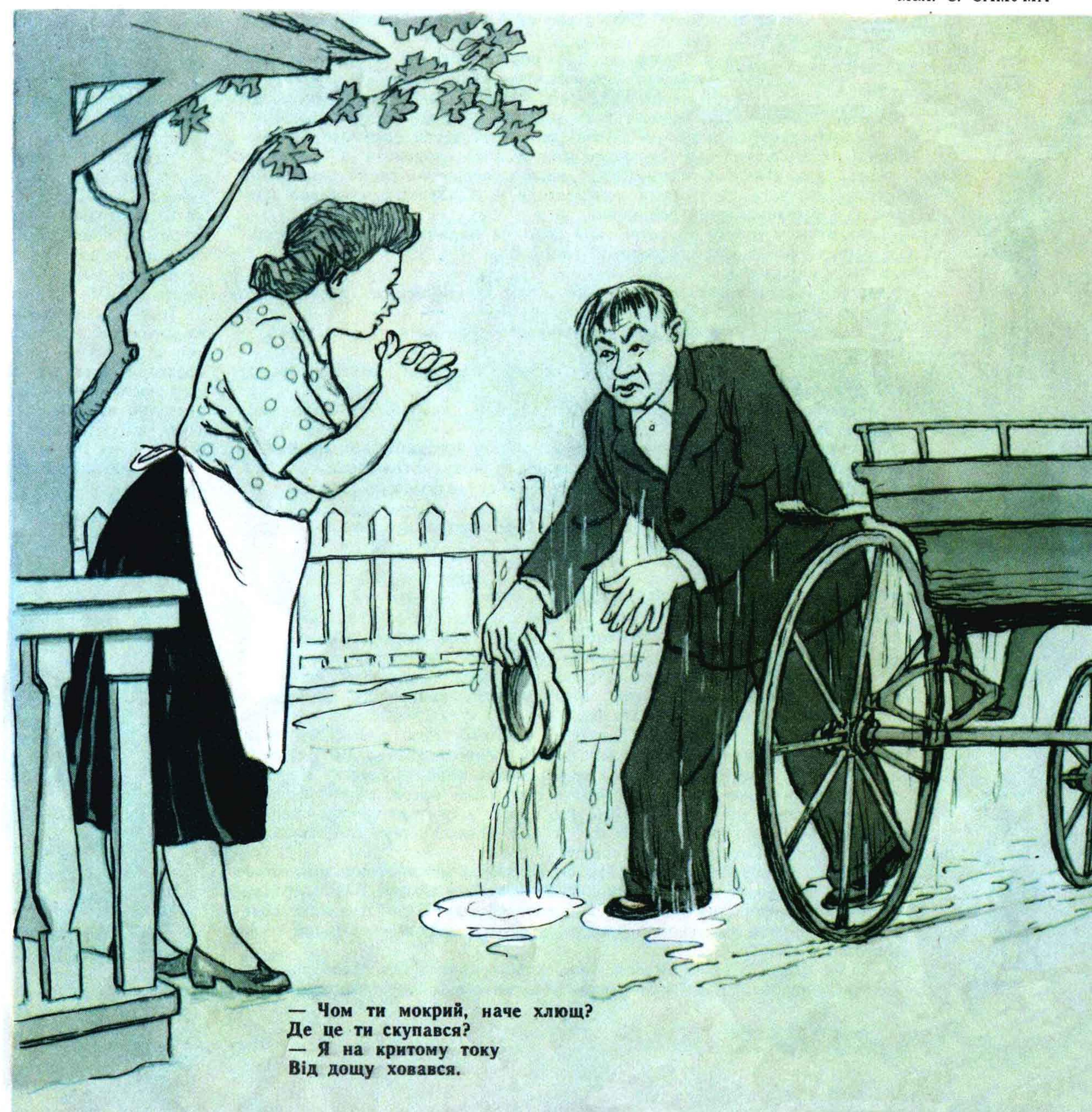
По-друге (і це найголовніше). Погодити, перекласти відповідальність на іншого кортить, перестраховується...

А, може, просто робити нема чого!
От і дзвонять.

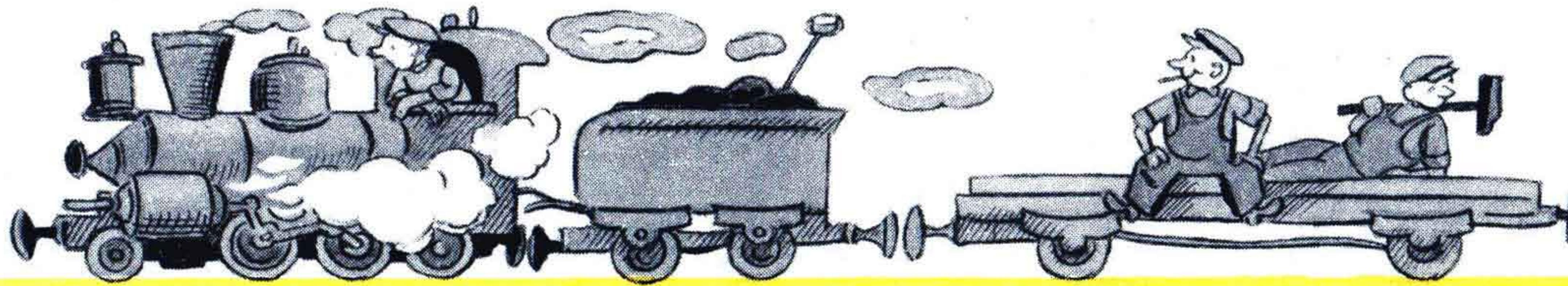
ПРИЄМНЕ ЗНАЙОМСТВО

Мал. С. САМУМА

— Чом ти мокрий, наче хлющ?
Де це ти скупався?
— Я на критому току
Від дощу ховався.

Мал. В. ГЛІВЕНКА

КРАКОВ'ЯК

На вулиці, що простяглася вздовж широченої території Київського заводу «Більшовик», зупинились двоє прохожих. Прислухаються.

— І що воно так гуває?

— Мабуть, кують щось здоровенне. Заводище бач який!

— А, може, клепають?

— Не клепають і не кують, — гнуть! — авторитетно пояснив сивобородий робітник у спеціції.

— Що гнуть? — поцікавилися ті.

— Ну, днища до цистерн, чани, котли різні гнуть — багато всілякої продукції гнуть.

— Ну ї сила, ну ї техніка — аж дух захоплює!

— Ніяка це не сила і не техніка. Посміховище це!

— Як так? — здивувалися незнайомі.

— Бачите, люди добрі, сорок років прожив я в оцій хатині, напроти заводу і сорок років чую оце гупання. Як колись били «бабою» по зализу, вигинаючи днища котлів, так і тепер нею гупают.

— І ніякого прогресу?

— Деякі зрушенні, звісно, є, — лукаво посміхнувся старий. — Колись, ще я в парубках ходив, так на заводі гупали тією «бабою» з ранку до вечора, а тепер вона не зупиняється цілу добу, особливо під кінець місяця. Крім того, тоді ніхто ніде не говорив про механізацію, а тепер наше заводське начальство на кожних зборах про неї говорить. Хіба не прогрес?

— Так чого ж все-таки не механізують оте гупання по днищах?

Старий робітник якось загадково посміхнувся у свої пишні посивілі вуса і відповів:

— Видно, директорам ця «музика» дуже до серця.

дають на платформу і повертають у котельний: зустрічайте, мовляв, своїх.

Електрозварники люди вправні, і зварити їм з двох кусків яке-небудь днище — все одно, що здрастуйте сказати. Але для цього обов'язково потрібно зняти заготовку з платформи, перенести в котельну і вже тоді зварювати з тим, щоб... знову вантажити днища на платформу. Поспішайте, товарищи котельники! Сопе-хвилюється паровозик, нервують ковалі: пора вже днища бортити, а їх чомусь не везуть.

Тільки дарма ковалі такі нетерплячі. Ще поїзд не доїхав до ковальського, а котельники вже починають виглядати, чи не вертається він назад — після бортовки в ковальському вони мають обрізати борти — самі ковалі цього не зроблять.

Думаєте, на цьому закінчується танець днища на залізничній платформі? Аж ніяк! З котельного в ковальському заготовки доводиться везти для насадки спеціальних кілець, без яких днище — не днище. На кільця майстри вже ковалі, ім і молотки в руки.

Тепер, здається, все на днищі вигнуто, зварено, забортовано, обрізано, насаджено, можна його і на складання брати. Та біда в тому, що складають котли котельники (не кovalям, же цим займатись!). Тому й чути, нарешті, команду в ковальському:

— Запрягай знову! Тягни на складання!

Ця команда означає для всіх, що танець закінчено, можна все почнати спочатку.

* * *

Є одна заковика, яка інколи порушує ритмічність міжцевового краков'яка. Коли обидва цехи працюють злагоджено, то ще сяк-так можна взад-вперед танцювати. Та ось у котельному сталася затримка. Що роблять ковалі? Сидять і днища виглядають.

Якось готові для забортовки днища застриляли в котельному цеху. Чекали на них ковалі-бортувальники день — не діждалися. Посиділи без діла другий — не везуть. Думали, на третій їхні сусіди схаменуться — повернути заготовку для бортування. Нічого не вийшло!

Тоді вже не витримав майстер цеху Василь Федорович Степаненко, пригрозив котельникам рішучим ультиматумом і примусив їх перевезти днища в ковальський цех. Потім хотів було на зло котельникам протримати заготовки в себе днів зо три, та, зваживши, що кovalям така затримка коштувала понад 300 нормо-годин простою, зміливався над сусідами, відпустив експрес назад.

А якби поставити справу так, як на передових підприємствах країни, то хіба б таку продуктивність праці давали ті ж самі робітники?

Тоді б і кнопки у директорському кабінеті пригодились, і телефони та дзвінки більше користі давали б. Тоді натиснув би Павло Прокопович на кнопку — і на телекрані з'явилося з приємне зображення: нова простира котельно-ковальська дільниця, збудована біля котельного цеху, оснащена найновішими механізмами замість допотопної «баби», ритмічно працює спеціальний прес та інші машини. Г днища готові, вигнуті, забортовані, обрізані і заклепані, конвеєром вилітають з цієї дільниці, як ото на м'ясокомбінаті пельмені з хитромудрої машинки.

Оце механізація! Та самісінка, яка давно вже повинна бути на «Більшовику».

Дмитро ПОДОЛЯК.

Котельний цех. Він дає заготовки днищ для котлів. Ковальський цех, розташований на відстані трьохсот метрів, кує ці заготовки. Щоб заготовити і викувати оті днища, котельникам і кovalям доводиться щоденно танцювати краков'яка під свистки маневрового паровозика і акомпанемент напівручної «баби».

Ось як це відбувається. Спочатку роблять своє діло котельники: з листа жерсті вони, як справжні кравці, викроюють заготовку днища. Але його треба вигнути, або, як кажуть в цеху, «вибити сферу». На передових заводах вже давно це роблять спеціальні преси: підставив заготовку, натиснув пресом — і, будь ласка, без мороки і гупоту одержай «сферу» якої завгодно опукlostі. А на «Більшовику» дотримуються своєї, дідівської технології, — гупают.

Словом, в котельному вдарити по заготовці нічим, тому доводиться їхати до «баби» в гості, яка прописана у ковальському. Вантажать заготовку на платформу і везуть «вибивати сферу». В роботу включаються ковалі. І тоді по всьому заводу і навколо звучить енергійний голос заводської «баби».

Та це тільки перший вихил міжцевого краков'яка. Майбутнє днище треба зварити, а це вже справа котельників. Знову заготовку укла-

Марна ПРАЦЯ

Американські газети, не переводячи подиху, продовжують сіяти серед американців атомну паніку, водневу істеріку і термоядерний психоз.

У зв'язку з цим вони, наприклад, обмірковують таке: як заздалегідь знайти наступників для вищих урядовців на той випадок, коли ці урядовці загинуть в атомно-водневій війні?

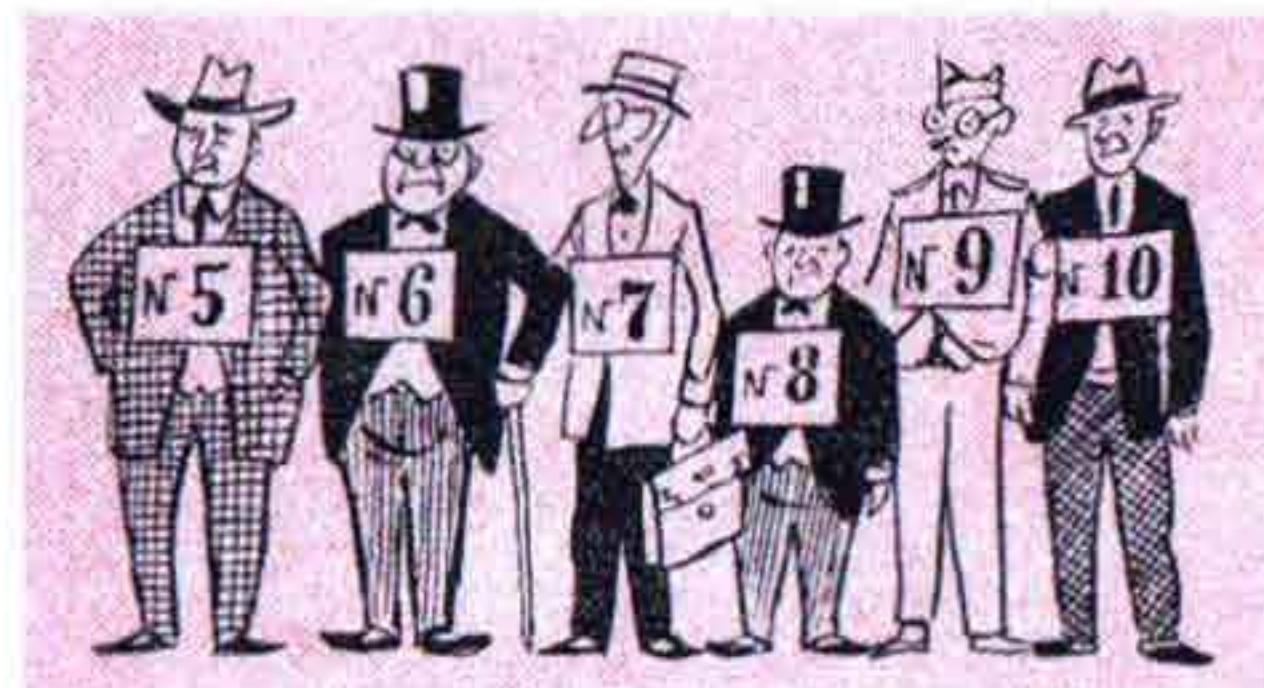
Передусім підшукують наступника для президента. За конституцією, коли президент вмирає або вибуває з ладу, його наступником стає віце-президент. Це кандидат № 1.

Ну, а що, коли в ході атомно-водневої війни кандидат № 1 теж вріже дуба?

Тоді за американською конституцією президентом повинен стати голова верховного федерального суду США. Це кандидат № 2.

Ну, а що, коли і кандидата № 2 спіткає та ж доля?

На такий випадок конституція ніяких вказівок не дає, бо автори конституції не передбачали і не враховували можливостей атомної війни.

Тут газети вже висувають кандидатів на власний розсуд. Одні пропонують проголосити президентом найстарішого сенатора або голову комісії в закордонних справах. Інші пропонують найстарішого депутата палати представників або голів таких-то і таких-то комісій нижньої палати.

Але і для цих кандидатів №№ 3, 4, 5, 6 і т. д. знову-таки треба знайти наступників.

Усього для президента знайдено вже 524 наступники. Для містера Даллеса — лише 42, для військового міністра — 28.

І т. д. і т. д.

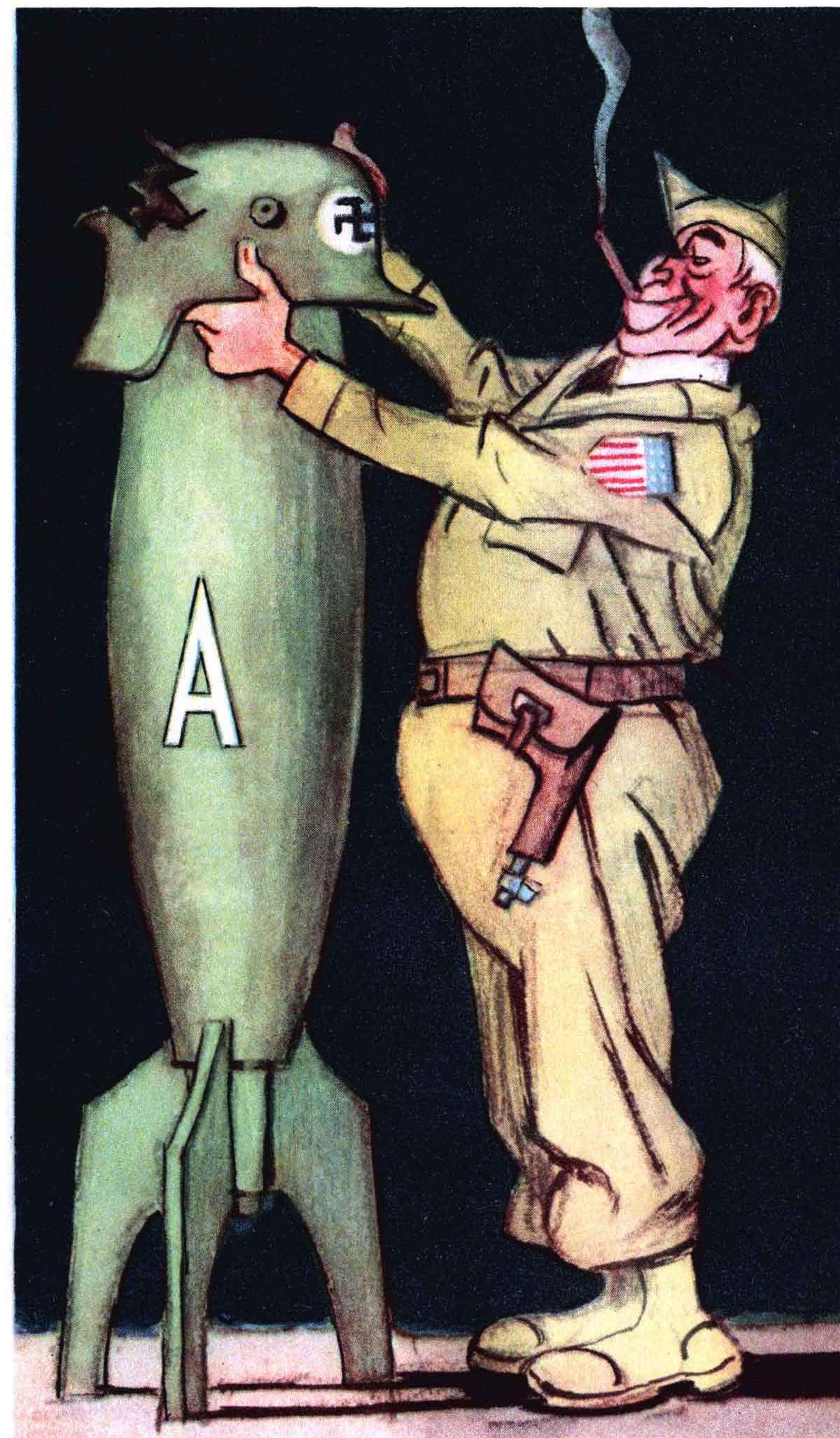
Американські газети повідомляють також, що загибелль усього персоналу Пентагону анітрохи не пошкодить веденню війни, бо вже створено три інших Пентагони з усім живим і мертвим інвентарем.

Загибель нью-йоркської біржі не вплине на біржовий бізнес, бо вже є кілька запасних бірж.

Ростуть і ростуть в американських газетах списки дублерів і наступників вищих керівників американської воєнної машини.

Та навряд чи варто перераховувати їх. Розв'язавши війну, всі вони продублюють ганебний кінець біснуватого Гітлера.

Мал. В. ЛИТВИЕНКА

Приміряє.

●

У ЗОНИ ЗАХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Давай грatisя в американську допомогу!
— А як це?
— Я тебе душитиму, а ти кричи: «Спасибі!»

Кіль — куди не кин'ю

У капіталістичних країнах так загрозливо зростає кількість пограбувань і вбивств водіїв таксі, що професія шофера там стала дуже небезпечною. Оскільки на шоферів таксі здебільшого нападають ззаду, то перед конструкторами було поставлено завдання створити новий тип машини, в якій шофера сидів би не перед пасажирами, а ззаду. На недавній виставці в Паризі, присвяченій боротьбі з злочинністю, був виставлений новий тип таксі, який нагадує старовинний англійський кеб. У цьому автокебі шофера сидить ззаду і вище за пасажирів, дивиться вперед поверх машини і може стежити за поведінкою пасажирів.

Але цей автокеб викликає багато заперечень. Знавці побоюються, що така конструкція даст можливість грабіжникам під видом шоферів вбивати або грабувати пасажирів.

Отже, виходить, що й так пече, і так боляче.

І все це через те, що в даному випадку автомашина — не винна.

ЗРАЗКИ АМЕРИКАНСЬКИХ ОБ'ЯВ

МОЛИТВИ І ГУДЗИКИ

(Об'ява церкви св. Павла у Кінгстоні)

Любі парафіяни! Дуже просимо вас не кидати в церковні карнавки замість монет гудзики. Коли ж це для вас неможливо, то кидайте бодай свої власні гудзики, а не відриваите їх від подушечок, які кладуть під коліна віруючі під час молитви. Пам'ятайте, подушечки є церковним майном.

ПОТОЙІЧНИЙ КОМФОРТ

(Об'ява похоронної фірми «Брати Колінз і Ко»)

Ви завжди мріяли бути в товаристві кіносірок. Ви можете здійснити цю мрію на нашому кладовищі. Найкрасивіші могили з видом на море. Абсолютнатиша. Ще не було випадку, щоб хто-небудь, хто хоч раз скористався з наших послуг, звернувся після цього до іншої фірми.

МАКСИМАЛЬНИЙ ЕФЕКТ

(Реклама фільму)

Від цього фільму ви зовсім збожеволієте, вам заб'є дух, ви знепритомнієте. Ви будете паралізовані й нокаутовані протягом 1 години 40 хвилин, після чого підете додому з почуттям цілковитого задоволення і високої художньої насолоди.

КОНФЛІКТ З ПЕДАГОГІКОЮ

Директор Київської вісімдесят восьмої середньої школи Микола Яковлевич Товстоліс, можна сказати, вже кадровий працівник на ниві народної освіти; проте ще й сьогодні йому здається, що він сів не в свої сани, що з педагогікою в нього ніколи не буде миру, що до кінця днів своїх він буде з нею на ножах.

Педагогіка, як відомо, наука про виховання, а з Товстоліса вихователь не дуже, щоб дуже, от і не сходяться вони характерами. На цій, власне, основі і виникають між ними гострі, часом непримиренні конфлікти.

Микола Яковлевич, по-перше, чоловік дуже питущий, а педагогіка, як ми знаємо, дуже не терпить цього пороку. Микола Яковлевич, по-друге, дуже часто заглядає в пляшку, а педагогіка, як ми знаємо, взагалі не виносить такого неподобства. От і не припиняються у них баталії. Кожного ранку, ледь прoderши очі, Микола Яковлевич відчуває, що йому страшенно гуде в голові і ссе під ложечкою.

— А якого ж ти дідька лисого валяєшся у ліжку? — починає нашпітувати десь з найдальшого куточка свідомості якийсь бісик. — Вставай іди похмеляйся. Одразу й полегшає. Ну, ну, не барися, плюнь на все і иди...

Але тут подає свій голос педагогіка:

— Не смій пити! Ти поглянь на себе. Очі в тебе червоні, обличчя набрякле, весь ти якийсь пом'ятай, немов тебе три дні корова жувала. Як тобі не соромно? Як ти такий у школу підеш, як ти дітям на очі покажешся?

А бісик як з кілочка:

— Не слухай її, чистоплюйку, і йди виппій. Подумаєш — червоні очі, набрякле обличчя! Ти не піжон! Кому не подобається, хай не дивиться.

Педагогіка, при всій своїй тактовності і витримці, не витримує і збивається вже на різкий, погрозливий тон:

— Якщо ти ще раз налижешся, — кричить вона, — я не потерплю цієї ганьби і поскаржусь у Печерський районний відділ народної освіти! Я розкажу там усе, а якщо комусь збреде в голову й надалі тримати в одній

упряжці «коня і трепетну лань», я піду в міський відділ, я дійду до самого міністерства.

— Ха! Ха! Ха! — рягочеться бісик. — Оде сказала! Оце налякала! А що — в Печерському районі не знають, що Микола Яковлевич не в одній чарці денце бачив? От чудачка! Та він же там завідував відділом народної освіти. Він же там пив-гуляв, яко можаху, пропив-прогуляв усю роботу, а що йому за це було? Як куцому за обметицю — насварились трохи, увільнили тихенько з посади й послали директором школи. Та що ти її слухаєш, розвісивши вуха? — невгаває бісик. — Вставай, умивайся та йди вже.

Микола Яковлевич встає, вмивається, одягається і йде в найближчу «кригалету». А потім, випивши вже добре, хиткою, невірною ходою чвалає у школу, а знервована, доведена до точки кипіння педагогіка біжить у Печерський район.

Мабуть, там її не приймали, бо довго вона десь барилася, а тимчасом бісик остався єдиним і повновладним володарем дум і стремлінь Миколи Яковлевича. Виробляв він з ним, що тільки хотів. Сидить було Товстоліс у директорському кабінеті, совається у кріслі, а бісик уже тут, уже нашпітує:

— І чого ти соваєшся, наче тебе на їжака посадили? Гайда на «Кукушку». Там така краса — сонце, повітря, вода, білі паруси на Дніпрі, голубі задніпровські далі, холодна «Столиця», салати із свіжих овочів...

— Нема грошей, — сумно відповідає Товстоліс.

— Який же ти, їй-богу, невинахідливий! Хоць, — каже бісик, — я пораджу, як організувати гроші.

— Як? — питає Товстоліс.

— Викликай учнів старших класів і кажи, щоб негайно несли плату за навчання. От і будуть в тебе гроші, от і погуляєш.

Микола Яковлевич Товстоліс страшенно розсердився, послав бісика до всіх чортів і сказав, що пити він п'є, але п'є за свої, а на таке свинство ніколи не наважиться. Почувши це,

бісик страшенно розреготався. Він зів, що Товстоліс давно переступив ту риску, за якою вже моральна деградація людини відбувається із швидкістю, з якою котиться камінь з високої гори, він зів, що Товстоліс піде тепер і на це.

— Ну, ну, не корч із себе красної дівиці, — не відставав нахаба-бісик. — Не ламайся і роби, як кажу.

Горілочка тумá — кого хоч зведе з ума. Звелла вона, клята, ѹ Миколу Яковлевича. Остаточно звела. Послухався він таки бісикової ради, й запив-загуляв козак «пуще прежнього». Приносить йому учні плату за навчання, а він гроши в кишенью гайду на «Кукушку». Уже ѹ бісик злякався.

— Ти, брат, — каже, — дуже зловживаш моєю порадою. Дивись, догадаєшся, на чий кошт гуляєш, всиплють перцю. Час тобі переходити на новий метод добування грошей. Позичай в учителів. Ні розписок, ні риску — хихнув бісик. — Викликай їх поодинці до себе, вдавай, що в тебе страшне горе, ну, тяжко захворіла теща чи ще щось там трапилось, пустити навіть слізозу для повного враження, — і позичатимуть, побачиш. Світ не без добрих людей.

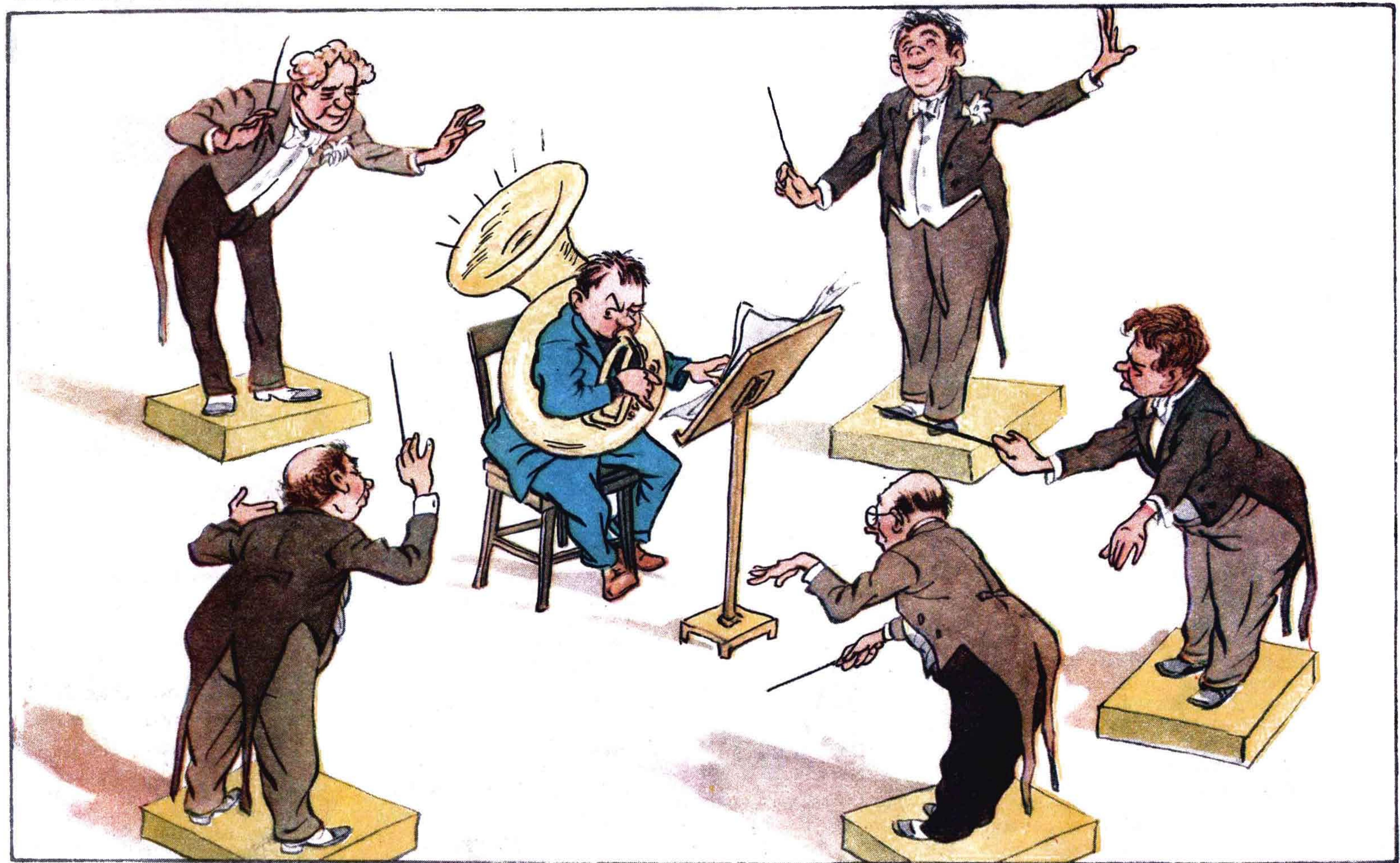
Цього разу Микола Яковлевич Товстоліс уже ѹ не сердився, уже ѹ не упирався, що, мовляв, п'ю, але п'ю за свої, а вхопився за пораду бісика, як нечистий за грішну душу. В одного 200 крб. позичить, у другого — 400, у третього — 1000, а у четвертого — скільки дасть. І хто його знає, скільки ще напозичався б, скільки ще прогуляв би Микола Яковлевич чужих грошей, коли б, зрештою, не добилася педагогіка прийому в Печерському районі і не переконала тамтешніх керівників, що ѹ не по дорозі з Товстолісом, не можна тримати в одній упряжці «коня і трепетну лань».

Слід віддати належне печерським керівникам. Вони вжили негайних і рішучих заходів. Вони зняли Товстоліса з поста директора вісімдесят восьмої середньої школи й... призначили директором сто третьої школи. До нових вінників тепер пам'ятатиме гуляка!

Мораль? Буває і таке, на жаль...

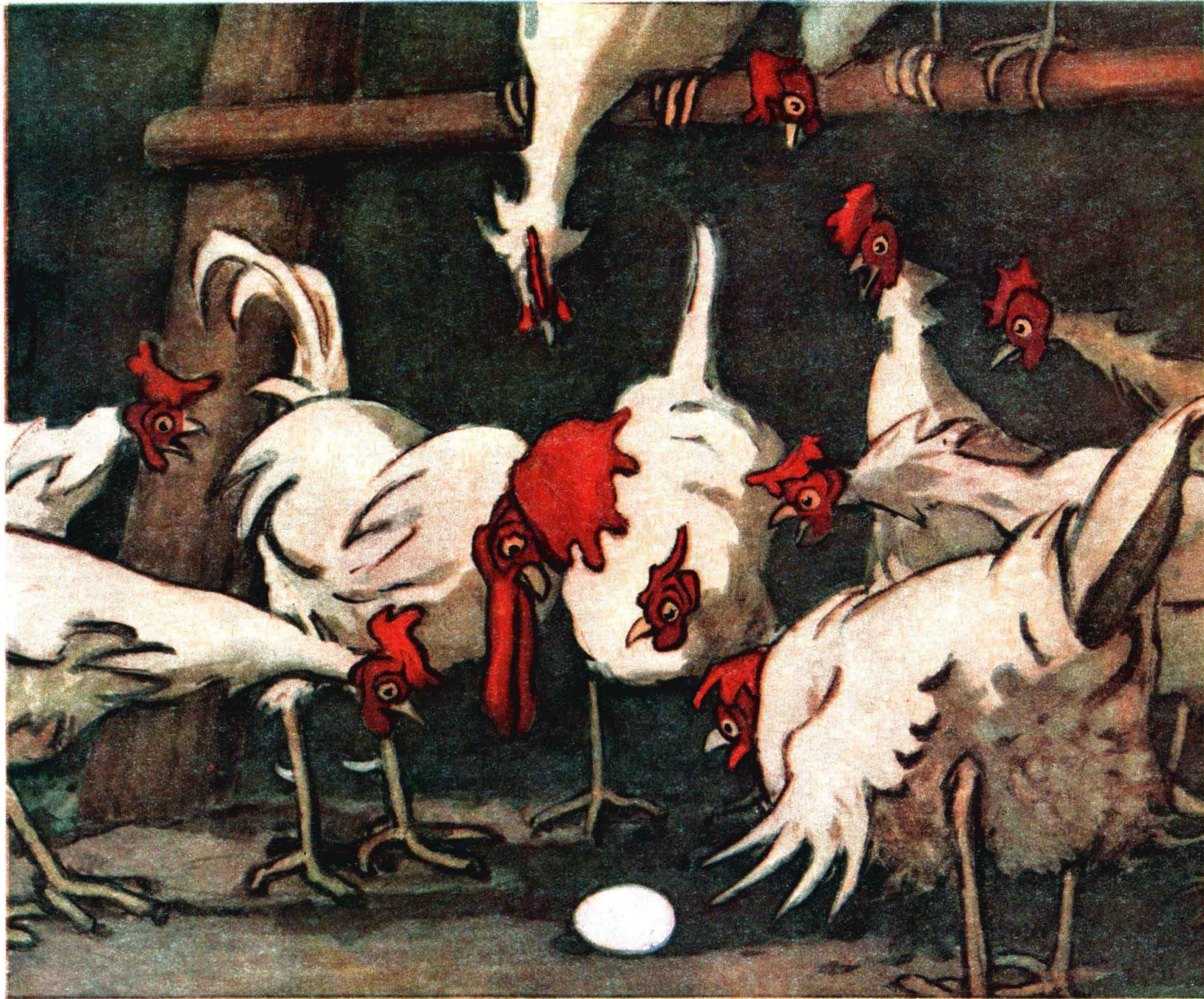
Ф. МАКІВЧУК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Який був би оркестр, коли б його укомплектували за існуючими подекуди штатними розписами.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Незвичайна пригода на птахофермі.

ЦВЯХОМ У НЕБО!

Усі сходяться на тому, що пісня «Дивлюсь я на небо...» — хороша пісня. А от директор Львівської тютюнової фабрики т. Наконечний іншої думки.

— Застаріла ця пісня,— міркує він.— Що в ній за слова? «Чому, миць боже, ти крилець не дав?» Навіщо ті немічні крильця, коли до наших послуг потужні літаки?

І т. Наконечний не дивиться на небо і думки не гадає, а телеграфує в усі кінці, щоб йому перекидали літаками тютюн, папір, цвяхи і навіть муку. Перевезли літаком з Дніпропетровська до Львова тонну цвяхів. Заплатила тютюнова фабрика за цвяхи 1675 крб., а за доставку їх — 3971 крб. Попали цвяхом у небо!

Одержано Львівська тютюнова фабрика з Харкова дві тонни паперу. Повітрям той папір принесло. Заплатила фабрика за папір 3666 крб., а за літака — 7356 крб. Вичинили шкурку!

Надмірно любить повітря і директор Київської тютюнової фабрики т. Маслик. Можна відправляти вантажі залізницею, коли видно, що шкоди від цього виробництву не буде. Так ні, треба чи не треба, давай повітряний простір! І переплачують десятки тисяч карбованців.

Навіть артіль ім. Жданова (м. Київ) до хмар досягла. Був в артілі достатній запас воску. І все ж таки голова правління т. Глущенко розпорядився, щоб сім тонн воску доставити повітрям. Переплатила артіль проти вартості залізничного транспортування — 15.900 крб. Кругленка сума в повітря полетіла.

Нічого не скажеш, часто буває нагальна потреба користуватися авіатранспортом. Якщо, скажімо, настають жнива, а десь не відремонтували комбайнів, бо не завезли своєчасно запасних частин, то тут вся надія на авіацію. Виручить.

Але навіщо було Харківському електротехнічному заводові (директор т. Гладких) возити літаками підшипники з Мінська, коли завод мав чималий запас їх і міг безперебійно працювати? На заводі дуже захопилися перельотами і за рік на авіатранспорт вилетіло 324 тисячі карбованців.

Харківському електромеханічному заводу (директор т. Якунін) відправили літаком з міста Кам'янськ-Уральський 280 кілограмів нікелю. Видно, велика потреба була в цьому матеріалі, що мчали його повітрям аж із Свердловської області? Де там! Тільки через 103 дні пустили нікель у роботу. Поспішили, щоб тільки людей на смішити.

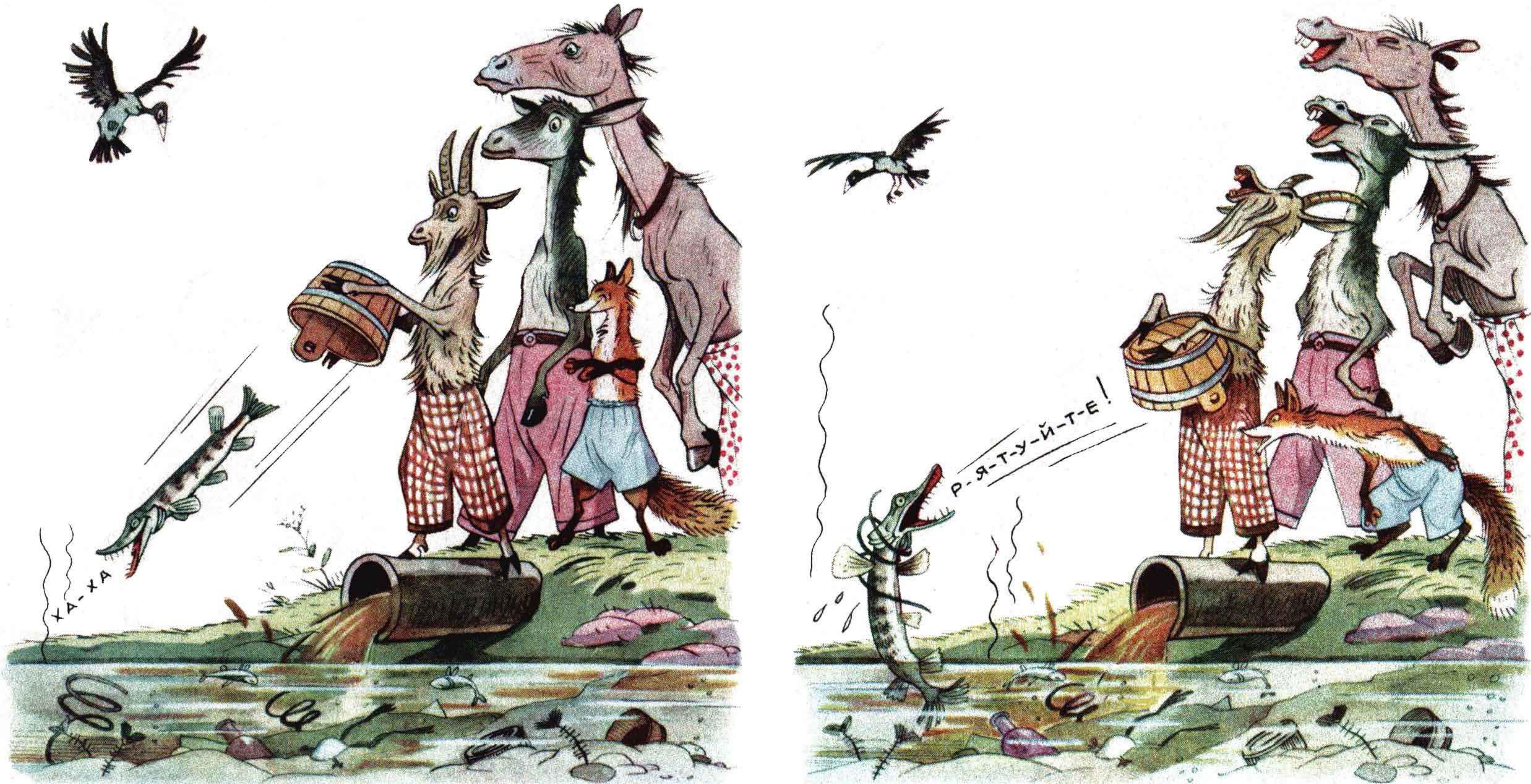
На електромеханічному заводі теж добрий розгін взяли і витратили за рік на повітряний транспорт 973,8 тисячі крб.

Виходить, що пісня не застаріла. На небо треба дивитися. І при цьому думку гадати, як доцільніше витрачати державні гроші.

Л. ГРОХА.

Не марнуй погожих днів,
Бо зима спитає:
— Де ти влітку пропадав?
Чом кормів немає?

«І щуку кинули у річку...»
(Нові ілюстрації до старої байки)

КУЗНЯ ЗДОРОВ'Я

Занедував один робітник Дніпродзержинського азотно-тукового заводу, відвізли його в лікарню, недавно збудовану. Через тиждень повернувся він додому.

— Ну, як там наша нова лікарня? — запитали робітника домочадці.

— Інтересна вийшла лікарня, — похвалився робітник. — Незвичайна лікарня! Вся стеля потріскалась, підлога облізла... Двері покороблені... Під вікнами такі щіlinи, що кулак пролазить, крізь шиби летить пилуга... Все кругом шумить, двигти, трясеться, гуде... Лікар сказав мені: «Ви дуже швидко видужали. Значить, у вас залишне здоров'я»...

— Ой, лишењко! — злякалися домочадці. — Та в нього ж знову гарячка починається...

І даремно злякалися, робітник не марив, правду говорив...

Гарячка була не в нього, а в Матвія Львовича Улицького, начальника тресту «Дніпрохімбуд».

У страшній бракоробській лихоманці він поспішив здати заводові новозбудовану лікарню з сімдесятма недоробками! І навіть всучивши заводові повну коробку недоробок, не прийшов до пам'яті Матвій Львович. На довгу згадку про себе він залишив під вікнами лікарні ще й автогараж тресту. Ревуть у тому гаражі мотори від зорі до зорі, дзеленчать шиби у вікнах лікарні, затикають пальцями вуха лікарі й хворі.

Заткнув вуха і начальник тресту: ні накази, ні просьби, ні поради до нього не доходить.

— Шо б ви робили, — питаютъ його, — якби вам хоч день довелося полежати в цій лікарні?

У відповідь начальник тільки посміхається. Гадає, мабуть, що до такого, як він, могутнього бракороба уже не пристане ніяка хвороба...

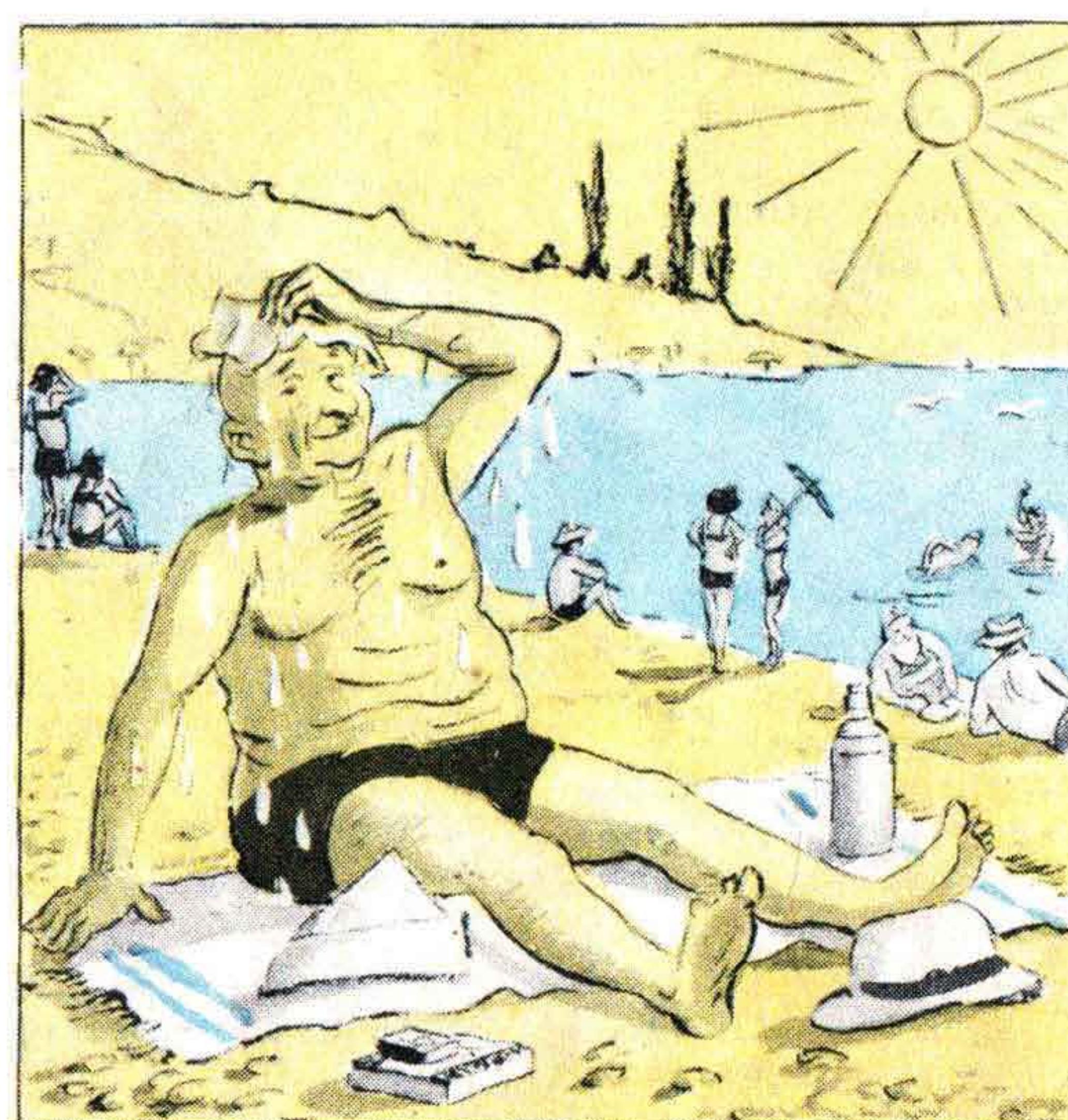
М. КІТАРЕВ.

Дніпропетровська область.

Мал. Л. БОЙКА

— Важка командирівка?
— Та доведеться попотіти...

БІЛЯ САМОГО СИНЬОГО МОРЯ

Як правило, протоколи пишуться за такою формою: спочатку в них йдеться про те, що слухали, а далі — про те, що ухвалили.

У Сімферополі частенько виходить навпаки: спочатку там ухваляється, а потім слухається. А що з того виходить, послухайте. Давненько, ще на початку минулого року, Сімферопольський міськвиконком ухвалив звільнити й передати двом магазинам, розміщеним на Пушкінській вулиці, сусідні з ними приміщення — одному приміщення пункту хімчистки, другому — приміщення парикмахерської.

У виконкомі ухвалили, а ті, що повинні були виконувати ухвалу, слухали. Слухали дуже уважно, але нічого не робили.

Минуло п'ять місяців

Голова міськвиконкуму т. Катков підписав другу ухвалу про звільнення приміщень.

Іде через півроку т. Катков підписав третю ухвалу на ту ж саму тему з вимогою виконати її в триденний строк. Ті, що повинні були виконувати ухвалу, уже й слухати нічого не хотіли: їм, як видно, сподобалось не виконувати рішення виконкому.

Через три місяці за цю справу взявся Кримський облвиконком: він виніс ухвалу про те, що ухвали міськвиконкуму погано виконуються.

Навесні цього року з'явилося четверте рішення міськвиконкуму про звільнення приміщень, зайнятих пунктом хімчистки і парикмахерською.

Але справа й досі не зрушила з місця ні на крок.

П'ять разів у Сімферополі писалося, п'ять разів слухалося і нічого не робилося.

Подумаєш про ці ухвали і здається: розмістився Сімферопольський виконком біля самого синього моря, біля моря чорнильного. А те море чорнила — то єдина його сила...

С. КИРИК.

Перегиниця

ЗЕЛЕНИ РОЗПАШНИКИ

Директор Півненківського цукрозаводу Іван Костянтинович Слагода любить похвалитися:

— Ми не тільки цукор уміємо робити! Ми все можемо!

— А чи не зробили б ви для колгоспів області 35 кінних розпашників? — спітали Слагоду в Сумському облвиконкомі.

— А чому ж! Можемо! Такі розпашники зробимо, що пальчики оближете!

Прийнявши замовлення на розпашники, Іван Костянтинович вирішив раціоналізувати їх виробництво. Він поїхав до Охтирки на міжрайонну базу «Сільгospостачу» і, переговоривши наодинці з керуючим, вийшов сяючим і задоволеним.

Скоро на подвір'ї цукрового заводу з'явилось 35 новеньких кінних розпашників. Робітниці з квачами ходили навколо них, перefарбовували з червоного на зелений колір і старанно замазували фабричну марку «Суми». Завод ім. Фрунзе. 1954 р.»

По Тростянецькому району рознеслася звістка про те, що директор Півненківського цукрозаводу т. Слагода оперативно дотримав свого слова, що розпашники стоять на складі заводу і готові до відправки в Охтирку на базу «Сільгospостачу». А коли про це написали в районній газеті, всі остаточно повірили, що Іван Костянтинович Слагода і справді все вміє робити дуже оперативно.

Правда, ніхто не знає, що ця «оперативність» обійшлася заводові в кілька тисяч карбованців плюс фарба, що пішла на перефарбування розпашників та замазування фабричної марки.

Що й казати, вміє замазувати марки Іван Костянтинович. І не тільки марки. Декому й очі замазує!

БЕЗДОННІ КОШИКИ

Якось голова правління Лубенської артілі ім. Шевченка т. Кононов разом з бракером т. Калайдою завітали на базар. Стало збоку і побачили, як одна домашня господарка поклала в кошик бурячок, а він тільки плюх — і випав прямо на землю.

Підбіг Кононов до нерозторопної хаяйки і став дорікати їй, що вона не вміє користуватися звичайним кошиком.

— Та дірки ж у новому кошику... Як же ним ще можна користуватися?

І почав голова показувати, як треба користуватися новим кошиком з дірками. Лівою рукою він узяв за ручки, а правою закрив дірки на дні. Потім погукав на допомогу Калайду і той додав для підтримки ще своїх десять пальців. Тепер бурячок справді тримався у кошику.

— А як же я сама однією рукою затулю дірки? — запитала домашня господарка.

— А ви вдвох з чоловіком на базар ходіть! — поінструктував Кононов.

Отаких 1248 кошиків Лубенська артіль відправила Білоцерківській міжрайонній базі. Але оскільки там не знали, як навчити споживачів користуватися такими кошиками, то відправили їх назад до Лубен.

Як жаль, що т. Кононов не дав до кошиків отієї повчальної інструкції, яку він так старанно давав на Лубенському базарі!

ПІДОЖДАЛИ — ПОБАЧИЛИ...

У Пробіжні, Чортківського району, Тернопільської області, завідуючим приймальним пунктом «Заготскоту» працює А. Д. Рудяков.

Працює, треба гадати, не дуже чесно і не дуже чисто, бо під новий рік ревізія виявила у нього нестачу матеріальних цінностей на 10.800 карбованців.

— Зняти з роботи! — розпорядилася обласна контора «Заготскоту» і оформила своє розпорядження спеціальним наказом.

Обласне начальство наказало, а районне подумало: «Спішити нічого, хай попрацює. Підождемо — побачимо, може, віправиться...»

Підождав керуючий Чортківською конторою т. Запорожець до 1 травня 1955 року і побачив, що в роботі Рудякова справді є помітне зрушення: сума нестачі вже дорівнює 14.400 карб.

Дізнавшись про це, обласна контора видала новий наказ: зняти Рудякова!

Обласне начальство наказало, а районне тепер знову сидить і думає...

І ще довго воно, мабуть, отак думатиме. Аж доки йому не нагадають стару приказку: «Не лише той злодій, що краде, а й той, що драбину держить».

БЛАГОДІЙНИКИ БРАКОНЬЄРСЬКІ

У грудні 1954 року газета «Радянська Україна» виступила з фейлетоном «Зойк заячої душі» про одеських браконьєрів, що порушували строки полювання звіра.

Браконьєрів Раєвського, Чеховича, Кумейка, Гуковича оштрафовано, а в шофера Акименка, що возив браконьєрів, одірано права водія автомобілі.

Гр. Кумейко штраф заплатив, частину штрафу виплатив і гр. Раєвський, слід стягти ще штрафи з гр. гр. Чеховича, Гуковича і решту з Раєвського. Крім того, з них треба стягти 2000 крб. збитків, завданих мисливському господарству.

Мисливська інспекція звернулася з цією справою до народного суду Іллічівського району м. Одеси, де народним суддею т. Арашкевич.

І що ви гадаєте?

Народний суддя т. Арашкевич, замість стояти на сторожі закону, підтримати інспекцію, допомогти стягти штраф, — він, нарсуддя, почав захищати браконьєрів.

Розуміється, т. Арашкевич добре знає, що інспекція вчинила справедливо, і просто виправдати браконьєрів чи скасувати штраф він не може,— він удався до «крючкотворства», щоб минули строки чинності постанови.

Приклади? Будь ласка!

Постанову мисливської інспекції № 26 було направлено в суд 8 грудня 1954 року. Резолюція судді: «Повернути для оплати держмита». Штамп суду 16 грудня, а одержано в інспекції 26 грудня, в останній день, коли можна постанову суду оскаржити. І тільки дата поштового штампа врятувала справу. Облсуд, розуміється, скасував ухвалу нарсудді.

Постанову № 23 було направлено в суд 25 грудня. Знову аналогічна резолюція судді та ще вимога оформити акти на кожного браконьєра окремо. І знову штамп суду за № 357-4 від 30 грудня 1954 року, а штампи пошти 7 січня 1955 року. Цілій, виходить, тиждень ходить лист в Одесі з вулиці на вулицю!

Майте на увазі, що облсуд вже скасував був одне неправильне рішення нарсуду в аналогічній справі,— ні, т. Арашкевич знову «крючкотворить», щоб якось «візволити» браконьєрів.

Ясно, що й тут облсуд скасував рішення нарсудді.

Довелося т. Арашкевичу,— хочеш не хочеш! — розглядати справу вдруге.

Але нарсуддя послідовний у своїх симпатіях до браконьєрів: штрафи він підтверджив, але повернути збитки мисливському господарству відмовив.

На Одещині, як бачите, браконьєрам не життя, а рай!

...Люблять браконьєрів і на Запоріжжі.

Біля села Успенівки в жовтні 1954 року інспекторами затримані на гарячому браконьєри, на чолі з бригадиром Микулою Д. А. і в складі мисливців Яценка, Дузя, Юрченка, Марченка, Заславця, Яценка, Ященка і Мизина. Бригада застрелила трьох лисиць, порушивши строки полювання. Мисливські інспектори склали акти. Постановою управління в справах мисливського господарства при Запорізькому облвиконкомі браконьєрів оштрафовано.

А далі?

А далі на прохання Андріївського райвиконкуму штраф було скасовано.

Не бережуть подекуди народного добра! Захищають браконьєрів, а ім того й треба!

Бідні наші зайчики-побігайчики, лисички-сестрички, перепілочки-невеличеньки! Так може дійти до того, що іх і для наших дитячих поетів не залишиться! І писатимуть наші поети свої вірші, на картинки дивлячись!

А, може, прикажете діткам нашим про браконьєрів віршки складати?

П. ГРУНСЬКИЙ.

ЗНАЙШОВ ВИНУВАТЦЯ

Мал. В. ГЛІВЕНКА

— Скільки овочів понівечено! Під суд oddам розязуву!!

ДИТЯЧА ЗАБАВКА

Починається історія приблизно так, як у відомій пісеньці: «Занадився журавель до бабиних конопель»...

Занадився нечистий на руку начальник проектно-кошторисної групи Львівської облспоживспілки до кооперативної каси. Знайшов собі кількох таких, як сам, нечистих на руку посібників і почав тягти державні гроші сотнями й тисячами та набивати ними власні кишени. Тягав, тягав, аж поки не попався...

Тепер повернемося до пісеньки. Як там далі співається? «А я тому журавлю кілком ноги переб'ю». Ну, розуміється, такої безсердечної розправи ніхто над начальником проектно-кошторисної групи Тернопільським і його поплічниками не учиняв, хоч, можливо, вони цього й заслуговували. Їхню діяльність ретельно обслідували, а матеріали передали до обласної міліції, у відділ боротьби з розкрадачами соціалістичної власності.

Хто-хто, а вже начальник цього відділу т. Голубев добре знає, що робити з такими журавлями, як Тернопільський і його компанія. Так, принаймні, гадали ми, коли в жовтні 1954 року нам написали, до чиїх рук потрапила ця справа.

За жовтнем, як відомо, йде листопад, за ним — грудень. Коли минуло три місяці і настав четвертий, ми, наївні люди, подумали, що вже, мабуть, з цією справою покінчено і попросили т. Голубєва зробити ласку повідомити, якої кари зазнали злочинці.

18 лютого 1955 року відповів нам, правда, не сам т. Голубев, а його заступник, але відповів ясно: «Перевірка фактів зловживання працівників проектно-кошторисної групи Львівської облспоживспілки ще триває».

СЛОВА І ВІТЕР

— Кожному овочу — свій час! — часто говорить голова правління Дніпропетровської облспоживспілки т. Коваленко.

І має рацію.

Був час, коли на заготівельних пунктах споживспілки гнили огірки — їх не встигали переробляти.

Згодом така доля спіткала й помідори.

І вирішив голова облспоживспілки, що цього більше не повинно бути.

— Годі! — сказав він.

Павло Кирилович не любить кидати слова на вітер. Ні! Сказав — як зав'язав! Працівники районних заготівельних контор у цьому швидко переконалися: до них почало надходити цінне устаткування для переробки овочів.

Чого, наприклад, тільки варті казани, одержані в Покровському і Васильківському районах. Ціна одному — 90 тисяч карбованців!

А стрічкові сушарки.. А машини для дроблення і перетирання помідорів.. А змійовики для варіння томату!..

— Ну, цього року держись! — сказав голова облспоживспілки, передаючи з рук у руки дороге устаткування. — Згноїте хоч один помідор, — спуску не дам!

— А приміщення для машин? — несміливо закинули слово заготівельники. — Адже ж нема на них ні технічної документації, ні асигнувань.

— Виділю. Все буде! — заспокоїв Павло Кирилович.

І справді, невдовзі заготівельникам «видлив»... свого начальника відділу капітального будівництва. Приїхав той, оглянув будівельні площа, пообіцяв найближчими днями прислати потрібну документацію й відкрити фінансування — та й поїхав. Тільки його й бачили.

Після цього до переробних пунктів спустилися ще три такі начальники (вони в облспоживспілці змінюються частіше, ніж кадри на кіноплівці).

Кожен дивився, кожен обіцяв і кожен забув про обіцянє.

А машини, між іншим, ще й тепер стоять не зібрани. Хороші машини!

Почнуть скоро на заготівельні пункти прибувати плоди нового врожаю. І знову, чуваючи потилиці, почнуть в облспоживспілці підраховувати, скільки їх попсувається, скільки згнило...

С. ЯКОВЕНКО.

Точні, як у тій пісеньці про журавлів, яку так люблять співати діти:

Жив собі журавель
Та журавочка.
Наносили вони сіна
Повні ясельця.
Наша пісня гарна й нова,
Починаймо її знову.
Жив собі журавель...

І так далі... Але так далі — не можна!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Було так: мав наш Сентянівський вапняний завод під'їзну залізничну колію. Приїхали до нашої магістралі ще й колію шахти № 16 тресту «Первомайськвугілля» — і все пішло шкіреберть. Своєчасно відвантажувати своє вапно завод тепер не може, оскільки колія весь час зайнята вагонами шахти. Зберігати вапно заводу теж ніде, бо працівники відділу капітального будівництва тресту «Первомайськвугілля» знесли заводські склади, коли прокладали свою колію. Знесли й понеслися вскач додому, забувши, що треба відбудувати зруйноване.

Уже ім про це нагадувало Міністерство вугільної промисловості, а вони й слухати не хочуть.

Може, тебе, Перче, послухають? Роз'ясни ім, як треба працювати, щоб інших з колії не вибивати.

М. АНДРУХ,
начальник вапняного завodu.

Д. КОСТОМАРОВ,
секретар заводської парторганізації.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Погано в нашему районі з кінообслуговуванням населення. Була одна кінопресувка, та й та з'їздилася і ніяким уже ремонтом її не можна воскресити.

На початку року наказало Міністерство культури УРСР начальникам Харківського обласного відділу кінофікції т. Волинському виділити з іхнього гаража для нашого райвідділу культури машину «ГАЗ-51».

— Не дам! — сказав начальник.

«Передайте машину!» — вдарило міністерство телеграму.

— Не дам! — вдарив об стіл кулаком начальник. І не дав.

Спробуй ще ти, Перче, дати їому свою, перчанську телеграму. Попроси його скоріше докрутити до кінця цю недотепну кінокомедію.

КІСТЕРНИЙ,
голова виконкому Шевченківської райради.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Іван Єремійович Пошигорев — людина не забобонна. І не тому, що понеділок вважається тяжким днем, він не з'являється після неділі на роботу. Ні, зовсім ні!

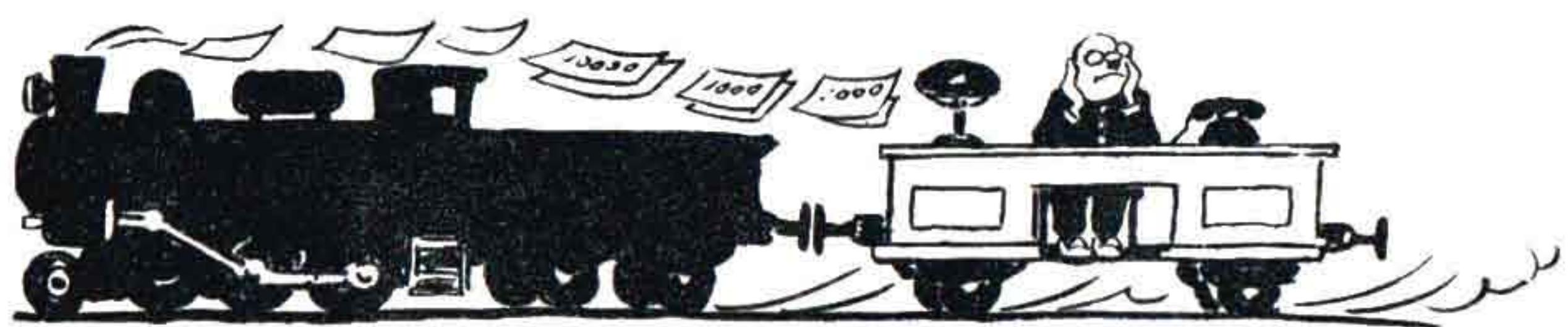
Річ у тому, що Іван Єремійович, працюючи начальником відділу експлуатації Волноваського відділку Сталінської залізниці, проживає... аж у Дніпропетровську. Між Волновахою і Дніпропетровськом, як кажуть, «дистанція великого розміру» і кожної суботи, Пошигореву треба покрити цю дистанцію.

З Дніпропетровська до Волновахи добирається він тільки у вівторок на дев'яту годину ранку (хоч робочий день починається о сьомій).

Отак і мотається Іван Єремійович уже понад два роки. (Мотається не за свій, а за державний кошт!). Дивляться на митарства Івана Єремійовича начальник відділу Резуненок та начальник політвідділу т. Ощінський і тільки думають: бідний Іван Єремійович, як йому тяжко...

Попроси їх, Перче, ще подумати й про те, в скільки обходяться державі переїзди та прогуляні понеділки Івана Єремійовича.

Б. УШАК.

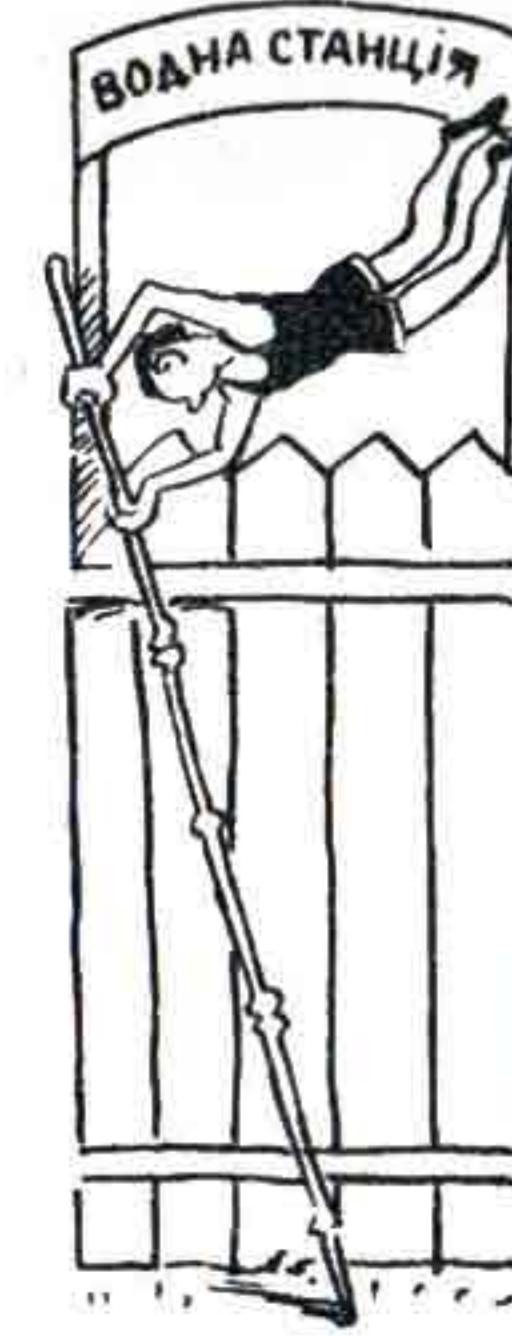
ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Добре тому місту, через яке протікає річка, хай навіть невеличка. Є де людям провести дозвілля, повеселитися, покупатися, позагоряті. Через місто Рівне протікає річка. Але не можна сказати, що ровенчанам від цього добре. «Близько лікоть,— кажуть вони,— та не вкусиши... Тільки безстрашні акробати, які можуть високо стрибати і яких у Рівному небагато, можуть у нас до води добрatisя. Всі підходи до річки перекрито тинами, перетинками, парканами та іншими спорудами. Всі береги поорано, овочами засаджено й засіяно...

Недавно на березі річки побудовано стрілецький клуб і водну станцію. І ні до клубу, ні до станції прямої дороги немає. З благословення батьків міста міськводоканал перекрив підступи до них таким тином, що на нього дивитися довго не можна: шапка з голови спаде.

Поясни, Перче, керівникам виконкому, що вода корисна не тільки для картоплі, і що городні культури — це ще далеко не вся культура.

А. ЦВЕТКОВ,
майстер спорту СРСР.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

На початку цього року наша інкубаторно-птахівничя станція відправила машину на ремонт у Бригадирівську міжрайонну майстерню капітальних ремонтів. Директор майстерні т. Ковшар дуже тепло зустрів нас і пообіцяв швидко зробити діло.

Через два з половиною місяці машину виїхала з ремонту додому. Два з половиною кілометри, які відділяють майстерню від станції, вона подолала з неймовірними труднощами, чотири рази зупинялася. Після ремонту мотор працював так завзято, що над ним пара стовпом уставала, і тому доводилося його заспокоювати й охолоджувати.

Другого дня було виявлено, що в машині включається тільки «задня» швидкість...

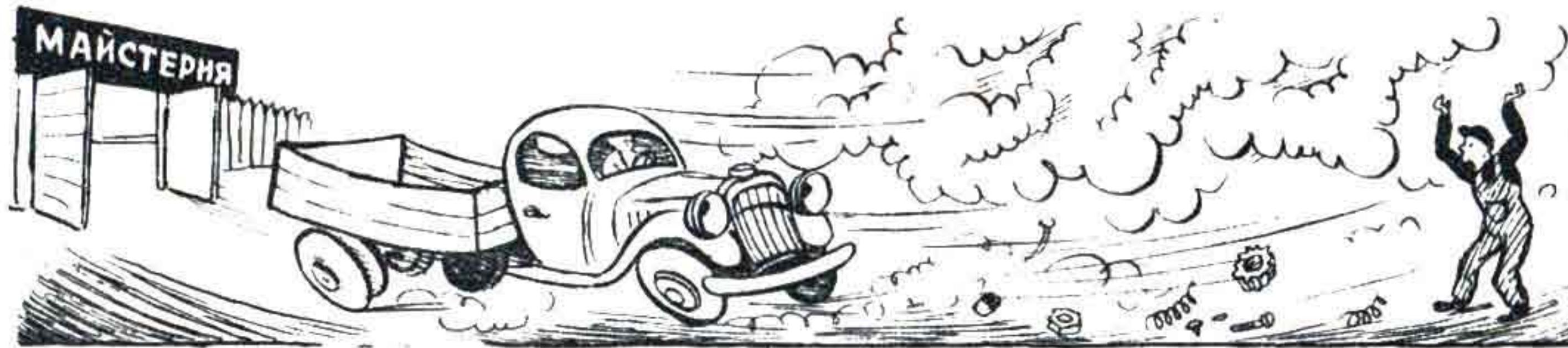
Ця ж майстерня відремонтувала нам недавно бак. Незважаючи на те, що за ремонт ми заплатили своєчасно, керівники майстерні продовжують правити гроши за ремонт.

— Чому ми маємо двічі платити? — дивуємось ми.

— А тому, — пояснюють нам, — що ваш бак двічі ремонтували. Раз не вдалося, так ми вдруге все переробили...

Просимо тебе, Перче, вяснити, доки ця майстерня буде людям баки забивати своїми халтурними ремонтами.

Ю. СВИНАРЕНКО,
головний бухгалтер Козельщанської ІПС.
Полтавська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому керуючому трестом «Сталіншахтобуд» т. Городничеву В. М. («Перець» № 1), розповідалося про те, що начальник будівельного управління шахти № 28 «Макіївугілля» Татаренко розвалив роботу управління. Не краще працювали він і на інших шахтах, але трест «Сталіншахтобуд» весь час використовував Татаренка на керівних посадах.

Як повідомив редакцію член колегії Міністерства вугільної промисловості УРСР т. Єрмоленко, факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. Татаренка з роботи на шахті № 28 знято.

★ Дирекція Кіровоградського заводу «Червона зірка» незаконно відряджала в різні кінці країни агентів-«штовхачів», витрачаючи на це велики кошти. Критиці такої негідної практики було присвячено фейлетон «Здоровенькі були!» у № 2 «Перець», адресований головному бухгалтеру заводу т. Роману М. М.

Як повідомив секретар Кіровоградського міськкому партії т. Міщенко, після виступу Перца завод припинив відряджати «штовхачів». Головному бухгалтерові заводу т. Роману запропоновано посилити контроль за правильним витрачанням державних коштів.

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому заступникові голови виконкому Київської міськради т. Васюкову М. І. («Перець» № 6), писалося про те, що при будівництві нового житлового будинку тресту «Південнергобуд» торцевою стіною було наглухо закрито вікно квартири робітника заводу ім. Калініна т. Наварової І. Д. Незважаючи на постанову виконкому міськради від 30 квітня 1954 р., керуючий «Південнергобуду» т. Панфілов відмовився надати т. Наварову іншу квартиру. Бюрократична тяганина з квартирю т. Наварової тривала до виступу Перца.

Як повідомив редакцію заступник голови виконкому Київської міськради т. Фесенюк, факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. І. Д. Наваров одержав квартиру в новому будинку тресту «Південнергобуду».

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВІШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІИНІК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (311) (на українському языку). Підписано до друку 9. VI. 1955 р. Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 09242.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 2297. Тираж 125.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

ПРАПОР ВЕРМАХТУ НАД ПАРИЖЕМ.

